

TAMMI

NIKO RANTSI

KESKUSRIKOSPOLISI

...
KUKA VIEREESI JÄÄ

NIKO RANTSI

KUKA VIEREESI JÄÄ

TAMMI
HELSINKI

© Niko Rantsi ja Tammi 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-1637-9

Painettu EU:ssa

*Meistä jokainen
on polku jonnekin
mutta viisaus on siinä
että ymmärtää
ketä seuraa pitkään
milloin kääntyy pois.*

TONI WIRTANEN

PROLOGI

Tuulee. Toistuvat puuskat pyyhkäisevät yli laajan aukean ja saavat sen reunamilla seisovat korkeat kuuset taipumaan. Viimeisetkin lumet ovat pudonneet oksilta, sillä ilma on ollut useamman päivän leuto. Pimeys kätkee sisäänsä liikettä ja kiiluvia silmäpareja. Niitä lähestyessä läähätys karkottaisi ja örinä juoksuttaisi pelokkaan ja heikon pois.

Aukean keskellä on syvä kivipohjainen kuoppa. Terävä-reunaista kuoppaa on pimeässä vaikea havaita. Kivenheiton päässä nousee mänty, jonka latvassa istuu musta haaskalintu. Ikääntynyt korppi odottaa omaa vuoroaan kynnet vahvaan oksaan tiukasti puristettuina. Tylyn näköinen koukkunokka halkoo tuulta.

Korppi ei halua taistella. Se odottaa.

Kuopan reunalla kaksi nälkäistä supikoiraa riuhtoo saalistaan. Lyhyet, mustat etujalat painavat makupaloja maata vasten. Terävät hampaat repivät pakkasen kangistamaa takin hihaa. Värikäs kangas alkaa repeillä, ja esiin työntyy ihmisen käsivarsi: olkaluu, kyynärluu ja varttinäluu. Kaikki muu on maatunut tai syöty. Valkokarvaisen kuonon pienet hampaat iskevät tästä huolimatta luuhun kiinni.

Toinen supikoirista nuuskii ja tunnustelee vieressä makavaa torsoa tassullaan. Hautamaisesta kuopasta löytynee koko ihmisruumiin luusto. Osa luista on vielä piilossa, lumeen hautautuneena. Pääkallo, sormet, varpaat. Osaava rakentaisi

niistä täydellisen luurangon, päättelisi iän, sukupuolen ja pituuden.

Ehkä joku odottaa vielä jossain sitä, jolle nuo luut kuuluvat. Ehkä joku on seissyt kuukausitolkulla ikkunan ääressä yömyöhään ja pelännyt aamuisin saavansa tiedon siitä, miksi läheinen ei koskaan palannut tai edes soittanut.

Supikoirien kiiluvat silmäparit etäännyvät. Korppi laskeutuu aterialle.

1

13. TAMMIKUUTA

Nuuksion kansallispuisto, Vihti

kello 10.32

Työparin hiljaisuus askarruttaa keskusrikospoliisin rikosylikonstaapeli Katri Rautasta. Puolen tunnin ajomatkan aikana jutustelu rikostutkija Tommi Malkin kanssa on ollut vaisua. Sen täytyy liittyä kotiasioihin, ehkä ex-vaimoon, Katri päättelee. Tommi kääntää poliisiauton kansallispuistoon johtavalle tielle, joka on loskainen ja hiljainen.

– Onko kaikki hyvin? Katri päättää kokeilla.

– Joo, Tommi vastaa alakuloisesti ja huokaa. – Uusperheen arkea vähän koetellaan...

– Ikävä kuulla. Sano ihmeessä, jos haluat jutella.

– Kiitos, mutta nämä ovat vähän sellaisia asioita, joista ei jaksakaan oikein edes keskustella.

Tie muuttuu hiekkapohjaiseksi ja päättyy käänstöpaikalle. Tommi keventää kaasujalkaa ja pysäyttää poliisiauton opastetaulun viereen. Läheisen mäen päällä suljetun metalliportin takana on vanha kivitalo. Katri muistelee erään tuttunsa järjestäneen talossa aikoinaan railakkaat illanistujaiset. Tommi silmäilee muistiinpanoja vihkostaan ja kertoo käänstöpaikalta erkanevan mökkitien sopivan hänen saamaansa kuvaukseen.

Postilaatikkorivi jää tien oikeaan laitaan. Muutaman sadan metrin päähän on pysäköity tekniikan tummanharmaa auto.

Sen tunnistaa pienistä poikkeavista yksityiskohdista: katolla olevista tikkaista ja tehokkaista valaisimista. Vastakkaiselta puolelta tietä löytyy juuri henkilöauton mentävä kolo. Tommi pysäköi siihen. Hiekkatien ylittää oransseilla puulätkillä merkitty polku. Puusta puuhun sidottu sinivalkoinen poliisinauha estää polulla patikoinnin.

Tiheän puuston takana näkyy liikettä. Katri huhuilee tek-nistä rikospaikkatutkijaa nimellä. Tuttu ääni vastaa ja iso hahmo alkaa lähestyä karhun lailla.

– Hyvää päivää arvon rikostutkijat, Nordman sanoo ja pyyhkii hikeä höyryävältä otsaltaan. – Hyvinkö löysitte perille?

– Helposti, Tommi vastaa. – Onko tästä vielä pitkäkin patikka löytöpaikalle?

– Ei ole, kivenheitto, mutta luut on riepoteltu sen verran pitkin poikin metsää, että alue on syytä tutkia isommalta säteeltä. Järkeiltiin, että aika suoraan metsään uhri on tieltä kävellyt. Elukat ovat sitten raahanneet syvemmälle.

– Tai kävelytetty, Katri sanoo.

– Niin, kallossa oli tosiaan reikä ohimossa. Täällä rämmi-tään vielä huomennakin, Nordman sanoo ja raapii kaulaansa.

– Sitten pitäisi löytää ase ja vähän muutakin.

– Ohimokuti voi olla itse aiheutettu. Takaraivoon harva ampuu itseään.

Katri ja Tommi jatkavat Nordmanin kanssa näköetäi-syydelle tutkittavasta alueesta. Jäänteiden löytöpaikoille on isketty maahan kuusi pitkää keltaista muovitikkua. Nuoremman polven tekninen tutkija ilmestyy kuusikon takaa ja vetää sepaluksen kiinni.

– Mikäs viuhahtaja sieltä ryntää? Tommi sanoo naures-kellen.

– Taktiikka miettii jo henkirikoksen mahdollisuutta,

Nordman toteaa tummansininen poliisipipo takaraivollaan,
– vaikka reikä oli ohimossa eikä takaraivossa.

– Onhan tämä aika erikoinen paikka tehdä itsemurha, Salmi toteaa. – Mutta on täältä aiemminkin löytynyt vainajia.

– Lupaen viinerikahvit sille, joka löytää maastosta asean, Tommi sanoo.

Nordman avaa tutkimuslaukun ja ottaa esille pitkävärtisen metallinpaljastimen. Hän virittää varren sopivan pituiseksi ja harppoo metsään. Katri ja Tommi palaavat autolle. Katri levittää konepellille Nuuksio–Luukki-kartan. Kattilaniminen paikka löytyy helposti kansallispuiston pohjoispuolelta.

– Jussi Lehto tapasi poliisiystävänsä Veli-Matti Suojasen Salmen leirintäalueella viime kesäkuussa, hän sanoo.

– Tunnusti tappaneensa pikkurikollisen, joka oli vainonnut Suojasta, ja katosi. Leirintäalueelta on löytöpaikalle kartan perusteella kuusi kilometriä.

– Kuka vainajan löysi? Tommi kysyy.

– Joku maastofillarimies. Se oli ajellut 2000-reittiä Salmen leirintäalueelta aina Pirttimäkeen asti. Poliisille asiasta ilmoitti kääntöpaikalle näkyvän kivitalon talonmies, fillarimieheltä kun oli loppunut akku puhelimesta.

Ilmassa leijailee lumihiutaleita. Katri taittelee kartan ja sujauttaa sen muovikoteloon, kun Tommi ehdottaa lounasta läheisessä Haltian luontokeskuksessa. Samassa Nordmanin nimi ilmestyy Tommin työkännyn näytölle. Joko se peijooni löysi jotain? Tommi ehtii miettiä. Nordmanin ääni kuuluu kaiuttimessa.

– Haloo, saako pistoolin hylsillä ja luodilla viinerikahvit? Nordman kysyy myhäilevään sävyyn.

– Ilman muuta!

- Ja kaikesta päätellen aseella maittavan lounaan?
- Varmasti! Ja jos vainaja on Jussi Lehto, saunailta kaljoi-
neen ei ole kaukaa haettu.

14. TAMMIKUUTA

Myyrmannin kauppakeskus, Vantaa

kello 9.15

Kiharatukkainen taaperoikäinen poika pyörittelee isoa puista laivanruoria. Räkä valuu pitkin pojan ylähuulta. Välillä pieni kieli lipaisee sitkeää limaa. Väsymyksestä jähmeä äiti nousee käytävän tuolilta ja yrittää niistää pakenevan pojan nenää. Äänen perusteella lapsi ei tee tippaakaan yhteistyötä vaan vetää rään syvemmälle ja nielee sen.

Katri laskee lääkärin antaman laskun tiskille. Ulkonäöltä vuosien aikana tutuksi tullut keski-ikäinen vastaanottoapulainen kysyy Kela-korttia. Katri maksaa laskun ja taittaa saamansa kuitin visusti talteen. Oonan flunssakierre on katkaissut uintitreeneit lähes kuukaudeksi. Onneksi on vakuutus, Katri ajattelee. Hetken päästä he astuvat kauppakeskuksen puolelle. Hän antaa avaimet Oonalle ja pyytää häntä menemään autoon odottamaan. Katri jatkaa ulos kohti apteekkia. Antibioottikuuri on haettava saman tien. Kännykkä soi tummanpinkissä käsilaukussa.

– Oletko kohta toimistolla? Teemu Merimaa kysyy ilman kohteliaisuuksia.

– En, just tulin Myyrmäen apteekkiin, Katri vastaa. – Vien Oonan ja ostokset kotiin, eli tunnin sisään siellä.

– Hyvä! Sain äsken nimittäin mielenkiintoisen puhelun.

- Keneltä?
- KRP:stä tuli soitto. Heillä on tietolähde Bulletsien ytimessä.
- Oho, kova juttu. Onko meillä tapaaminen heidän kanssaan?
- Sieltä lupasi vastaava rikoskomisario Jaatinen tulla tunnissa Kilon. Tommi on myös palaamassa virka-ase-ammunnoista.

Katri maksaa Oonan lääkekuurin. Hän laskee kassakoneen viereisestä käsidesistä pari tippaa kämmenelleen ja hieroo hetken käsiään. Hän on sairastanut kaksi kovaa influenssaa, jälkimmäinen niistä kesti yli kuukauden. Sen jälkeen olkapään lihakseen on isketty rokote joka ikinen marraskuu.

Puolen tunnin kuluttua Katri sulkee kotinsa ulko-oven ja rientää autolleen. Jos Jaatisen ryhmällä on oikeasti tietolähde rikollisryhmän sisällä, se saattaa rykäistä Jussi Lehdon murhatutkintaa kunnolla eteenpäin. Merimaa vaikutti puhelussa toiveikkaalta.

Katri kääntää autonsa Hämeenlinnanväylälle ja hermostuu. Liikenne tökkii. Katrasta tuntuu, että hänellä aina on joka paikkaan kiire. Hän on huomannut, että naputtaa yhä useammin sormella kärsimättömästi milloin mitäkin, rattia tai pöytää. Liittykö se ikään? Hänen tekisi mieli tehdä asioita nopeammin ja tehokkaammin, mutta kaikki kestää.

Kymmenen minuutin kuluttua korkea valkoinen rakennus ilmestyy näkyviin Turun moottoritien oikealla puolella. Sen katonrajassa lukee isoin sinisin kirjaimin POLIISI – POLIS.

Katri pysäköi punaisen Škodansa henkilökunnan parkkipaikalle. Hän nousee autosta ja tunnistaa tupakkapaikalla seisovan miehen KRP:n kollegakseen. Tietolähdetoiminnan Jaatinen puhaltelee savurenkaita ilmaan. Vieressä olevan ponnaripään Katri arvelee uudeksi rekrytoinniksi. Moni

hämääntyisi nuuskapussista ylähuulessa ja kauluksen alta pillkottavista liekkitatuoinneista. Harva pitää tuonnäköisiä poliiseina, Katri ajattelee. Jaatinen tumpkaa savukkeensa ja kolmikko jatkaa aulaan.

– Ei ole paljon törmäily virkapaikalla, Jaatinen aloittaa.

– Olen ollut täällä Kilossa aika paljon viime aikoina. Itse asiassa monta helvetin pitkää kuukautta. Alkaa olla jo ikävä Jokiniemeen, mutta minkäs teet. Jonkun nämä murhat pitää ratkaista, Katri toteaa.

Hissin ovi aukeaa. Katri ohjaa vieraat vaativan rikostutkintayksikön käytävälle. Teemu Merimaa kävelee käytävän seinustaa puhelin korvallaan. Nostaa vain vaisusti leukaansa. Puhelut tekevät Merimaan aina oudon levottomaksi, niiden aikana hän lamsii seinänvierustoja kuin aasi aitauksen reunaa. Katri sytyttää valot neuvottelutilaan ja pyytää vieraita istumaan. Hän itse poikkeaa hakemaan kahvia. Matkalla Katri vinkkaa huoneessaan istuvalle Tommille, että nyt olisi parempi tulla kuulolle.

– Kokouskahvit kuuluvat aina asiaan, Katri sanoo hymyillen palatessaan parin minuutin kuluttua huoneeseen.

Puhelunsa päättänyt Merimaa kiittää Jaatista yhteydenotosta ja myöntää, että kaikki apu on todella tarpeen. Katri kaataa kahvia ja istuu Tommin viereen, vaikka neuvottelutilassa on useampia tuoleja vapaana.

– Otin yhteyttä, kun sain varmistuksen, että teillä on pimeä henkirikos, johon Bullets-ryhmän epäillään liittyvän. Operaation tutkintavastuu on kuulemma edelleen täällä, Jaatinen aloittaa. – Kertoisitteko vielä, mitä Bulletsin epäillään tehneen, jotta ollaan kaikki varmasti samalla sivulla?

– Tutkimme espoolaisen perheenisän Jussi Lehdon katoamista. Meillä on vahvat syyt epäillä, että hänet on murhattu. Mies oli velkaantunut pahoin yhdelle Ranskasta Suomeen

palanneelle ammattirikolliselle. Jostakin syystä Lehto riitautui velkojansa kanssa, ja hänen luultiin ryhtyneen vasi-kaksi. Tätä mutkistaa se, että Lehto ehti ennen katoamistaan tunnustaa pikaistuksissa tehdyn tapon. Vaikeahan sitä on enää varmistaa, mutta tunnustuksen kuuli luotettava mies, Lehdon lapsuudenystävä Veli-Matti Suojanen, joka on meillä kenttäjohtajana. Joka tapauksessa Lehto katosi tunnustuksen jälkeen kuin tuhka tuuleen. Me emme tiedä varmasti, ketkä Lehdon perässä olivat, mutta tämä velanantaja on hyvin alamaailmassa hyvin verkostoitunut ja hänellä on yhteyksiä niin ulkomaisiin rikollisiin kuin rikollisjengi Bulletsiin. Epäilemme Bulletsien tehneen likaisen työn ja siksi olemme seuranneet tarkasti Bulletsin liikkeitä, tähän asti laihoin tuloksin.

– Näin ymmärsin myös kuulemani perusteella, Jaatinen toteaa.

– Tuntuu siltä, ettei mistään saa kiinni ja pääse tutkinnassa eteenpäin. Meillä on tiedot siitä, missä Lehdon kännykkä viimeisen kerran oli verkossa. Puhelinta emme ole löytäneet. Lehdon läheiset on puhutettu, samoin Suojanen. Kukaan ei tiedä mitään. Jos nyt suoraan sanon, niin kädet ristissä odotetaan, että Lehdon ruumis löytyisi jostain. Viimeisin aika-leima miehestä on Espoon Vihherlaaksosta, jossa kännykkä hiljeni eikä enää herännyt henkiin, liekö mieskään. Lehdon puhelinta ei ole löytynyt.

Merimaa ei mainitse mitään Kattilasta löytyneestä vainajasta, koska tunnistus on tekemättä.

– Okei, meillä on siis rekisteröity tietolähde lähellä Bulletsryhmän kermaa. Kollegani tässä vieressä on tietolähteen käsitteittä eli pitää säännöllisesti yhteyttä tähän henkilöön, Jaatinen sanoo ja osoittaa nuuskahuulista kaveriaan. – Uskoakseni me kaikki tämän pöydän ääressä tiedetään tieto-

lähdetoiminnan periaatteet. En lähde niitä tässä toistamaan, ellei joku erikseen halua.

Kukaan ei sano mitään. Merimaa nyökkäilee.

– Sen verran voin avata taustaa, että tietolähde on nostanut osakkeitaan alamaailmassa viime vuosina. Lähes poikkeuksetta häneltä saadut tiedot ovat pitäneet paikkansa. Lähde vaikuttaa siis luotettavalta. Korostan sanaa vaikuttaa. Eihän näistä koskaan tiedä, saattavat säätää paljonkin konnuuksia samaan aikaan, kun pitävät yhteyttä poliisiin.

Katri silmäilee vaivihkaa Tommia. Mies jauhaa purkkaa ja on jotenkin poissaoleva, hermostunut. Jokin painaa jo kolmatta päivää. Hampaat nakuttavat levottomasti.

– Mitä tietoja te olette saaneet Bulletsista? Merimaa kysyy malttamattomana.

– Tietolähteen mukaan jokin isompi keikka on tekeillä, mutta hän ei tiedä kohdetta. Sen tietää vain keihäänkärki, Bulletsin johto. Pari miestä.

– Ryöstö, murto, mikä? Katri kysyy sivusta. – Onko siitä mitään käsitystä?

– Aseellinen ryöstö, se on todennäköisin vaihtoehto.

– Arvokuljetusryöstö?

– Ehkä. Ilmoitamme välittömästi, kun saamme tarkempaa tietoa.

Katri näkee Merimaan nyrpistävän tyytymättömänä nenäänsä. Pitkään jatkunut pakertaminen alkaa nakertaa tämän hermoja. Merimaa joutuu varmasti joka viikko raportoimaan jutun tilannetta poliisilaitoksen johdolle.

Katri miettii tietolähteen motiivia. Mikä saa tekemään yhteistyötä poliisin kanssa? Kyse ei ole kuulustelun yhteydessä ohimennen heitetystä vinkistä vaan, kuten Jaatinen sanoi, säännöllisestä yhteydenpidosta. Tietolähteen omien käsien on pakko olla likaiset, ehkä jopa veriset. Monet

jatkavat omia bisneksiään vaikka vasikoivat muista. Muita vaihtoehtoja ei ole, jos aikoo pysyä ytimessä tai edes hengissä.

Katri muistaa muutaman vuoden takaa asuntomurto-miehen, joka halusi kostaa huumekaupoissa vedättäneelle linnakaverilleen. Mies valitsi välineeksi poliisin, vaikka usein tällaiset asiat hoidetaan kättä pidemmällä. Katri ei tiedä edelleenkään, mihin murtomiehen kostoretki eteni tai päättyi. Eräänä päivänä Katri hyvästeli miehen Vuosaaren jäähallin parkkipaikalla. Saattoi toiseen poliisiautoon eikä ole sen koommin kuullut hänestä.

– Tietolähde kertoi myös aseista. Kerro sinä siitä tarkemmin, Jaatinen jatkaa ja kääntää katseensa kollegansa suuntaan.

– Muutama päivä sitten kuulimme Bulletsien ostamista automaattiasesta, ranskalaisista konepistooleista. Niitä on ostettu puoli tusinaa ja ne on piilotettu ilmeisesti kahteen eri paikkaan. Aseet on hankittu kahdelta virolaiselta mieheltä.

– Virolaisilta? Tommi avaa ensimmäistä kertaa suunsa.
– Mitä muuta heistä tiedetään?

– Ei kovinkaan paljon. Toisen nimi on Tomas. Miehet liikkuvat Suomen rekisterissä olevalla vihreällä Range Rover -katumaasturilla.

– Onko tietäjä puhunut kenestäkään muusta juttuun liittyvästä? Tommi jatkaa ja vaihtaa uuden minttupurukumin suuhunsa.

– Ei ole.

Merimaa nousee seisomaan. Nostelee hetken lököttäviä housujaan ja katsoo Katria ja Tommia. Virolainen kaksikko muuttaa tilanteen äärimmäisen mielenkiintoiseksi, sillä he liittyvät myös Jussi Lehdon murhatutkintaan. Korviaan myöten velkaantunut Lehto pakeni heitä Nuuksioon vähän ennen katoamistaan.

– Lyhyesti sanottuna meitä kiinnostaa tästä eteenpäin kaikki, mitä saatte irti sieltä. Ihan kaikki, Merimaa painottaa. – Näiden virolaisten ylämies on Lehtoa velkonut petokala, sitä on hyvin vaikea saada pyydyksiin. Toinen virolainen on todennäköisesti nimeltään Janek.

– Sopiiko kysyä, mikä tämän ylämiehen nimi on? Jaatinen kysyy kulmakarvojaan nostellen.

– Mäki, Pertti Kalevi Mäki. Mies, joka ryösti pankkeja Suomessa 1990-luvun lopussa, kunnes katosi saaliin kanssa parikymmeneksi vuodeksi Ranskaan. Pitävää näyttöä ei koskaan löytynyt. Nyt Mäki on palannut, ja vaikuttaa siltä, että hän ei enää tyydy pelkkiin pankkikeikkoihin.

Kallio, Helsinki

kello 17.40

Juopunut pariskunta seisahtuu katselemaan pornokaupan näyteikkunaa. Mies tökkii innostuneena lähes umpeen teipattua ruutua. Sen keskellä on aukko, josta näkee esille laitettuja hieromasauvoja ja lateksipukuja. Ikkunan yläreunassa mainosteksti houkuttelee yksityisnäytökseen. Toisella kädellään mies silittää vieressään seisovan naisen liian pieniin nahkahousuihin pakattua peppua. Puristaa välissä pari kertaa kunnolla ja sitten taas silittää. Aivan kuin mies omistaisi naisen. Vanhaan tekoturkkiin sonnustautunut nainen naurahtaa ja kulauttaa perään hörpyn kolmen vartin omenaviinipullostaan. Mies nykäisee kaupan ulko-oven pitkästä kahvasta ja puistelee päätänsä pettyneenä. Kohta pariskunta horjuu Viidennen linjan loivaa rinnettä alaspäin ja katoaa kulman taakse.

Helsingin poliisilaitoksen rikosylikonstaapeli Johan Karlsson istuu leasing-auton takapenkillä tummennettujen ikkunoiden takana. Auto on pysäköity pornokauppaa vastapäätä keula Sörnäisten rantatien suuntaan. Sadan metrin päähän suojatien eteen pysäköity tummanvihreä Range Rover on kiinnittänyt järjestäytyneitä rikollisuutta seuraavaan poliisin huomion.

Näyttävällä autolla liikkuvat virolaiset ovat alkaneet kummitella yhä enemmän Helsingin alamaailmassa. Havaintoja

tulee viikoittain, miesten epäillään harjoittavan ainakin väkivaltaista velkomista. Tosin vielä suuremman mielenkiinnon kohteena on heidän käskyttäjänsä Pertti Mäki. Karlsson on viikkojen ajan epäillyt Mäen suunnittelevan jotain suurta, mutta mieheen ei kannata koskea ennen kuin on ihan pakko, kun näyttö johonkin rikokseen tai sen suunnitteluun on riittävä. Mäki pitää yllättää verekseltään, mielellään savuava ase kädessään.

Karlssonin johtaman yksikön nuorin vahvistus, vanhempi rikoskonstaapeli, jolla on ikinuoren kasvot, istuu vastapäisessä kahvilassa.

– Kimi, kuuletko? Karlsson sanoo Virve-käsiradioon.

– Kuulen, rikoskonstaapeli vastaa ikkunapöydässä.

– Odotellaan hetki vielä. Jos ei kohta kukaan ilmesty, kokeillaan joku toinen päivä uudelleen. Vaikea sitä on muutenkin yhdellä autolla seurata.

Uudet värit saanut 3-linjan ratikka kolistelee ohi. Kuljettaja jarruttaa ja antaa suojatien eteen pysähtyneen lapsiperheen ylittää ajoradan. Perheen villakoira yrittää jäädä nuuskimaan seinänvierustan tuoksua ja ruikkaa nopeasti merkkinsä. Samalla kaksi vanteraa miestä ilmestyy kerrostalon ovisyvennyksestä jalkakäytävälle. Miehet vilkaisevat kulmiensa alta kadun molempiin suuntiin ja sytyttävät savukkeet. Tarkat pistävät katseet kiertävät kadun varren autoissa ja kulkijoissa. Kookkaampi miehistä avaa Roverin takaluukun.

Karlsson tunnistaa miehet, mutta ei millään muista kumpi on Janek ja kumpi Tomas. Miehet ovat kuin samasta puusta veistetyt. Toinen katoaa hetkeksi ovisyvennykseen, kunnes palaa näkyviin käsissään kaksi salibandymailapussia. Vihreä ja punainen. Ne vaikuttavat kummallisen raskailta sisältäköseen muovimailoja. Sähkötoiminen takaluukku sulkeutuu, ja miehet nousevat ripeästi autoon.

Armottoman rehellinen kuvaus poliisien työstä

Metsästä löytynyt ruumis, liikemiehen vaimon sieppaus ja kauan sitten kadonnut mies. Keskusrikospoliisin ja Länsi-Uudenmaan poliisilaitoksen tiimillä on hoidettavanaan rikossuma, joka vaatii jokaisen jäsenen täyden työpanoksen. Monen tapauksen taustalla häilyy sama rikollisliiga ja eräs Pertti Mäki, jota on yritetty saada kiinni useasti, tuloksetta. Lopulta poliisien on kysyttävä, kuinka suuria uhrauksia he ovat työnsä eteen valmiita tekemään.

KRP:n rikosylikonstaapeli Niko Rantsi jatkaa lukijat valloittaneen *Sinun puolestasi vuodatettu* -esikoisromaaninsa tarinaa. *Kuka viereesi jää* kuljettaa lukijan syvälle poliisityön ytimeen ja näyttää, mikä hinta on sillä, että oikeus toteutuu.

9 789520 416379

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-1637-9